

[Bjerre.]

prøve, hvorledes loven vil virke. Lovforslaget indeholder regler, som det ville være udmærket at få gennemført, og jeg er absolut tilhænger af forslaget om en ændring i motorlovens § 27.

Der er vel ikke ret mange, der tror på, at de hastighedsbestemmelser, der findes i den nugældende lov, overholdes; det gør de heller ikke. På den anden side er det således, at når en mand blot kører med en fart af ikke over 60 km, har han en fornemmelse af, at han kører rigtigt, og så er der ikke noget at behøje ham. Derfor er jeg tilhænger af den nye regel, hvori der netop lægges vægt på forsvarlighed, herunder selvfølgelig også hensynet til køretøjets tilstand, vejens tilstand og meget andet. Her lægges altså vægt på, hvad det er for et køretøj, man kører rundt med. Der er meget stor forskel på, om det er et ældgammelt, kassabelt apparat, hvis bremseevne er elendig, og hvor der er fare for, at styretøjet skal svigte, eller om det er en ny vogn, hvor alle dele er i orden. Der står i forslaget, at man skal vise hensyn til andres sikkerhed; man kunne også sige, at man skal vise samfundssind overfor dem, der færdes på landevejene — det gælder altså ikke alene bilister, men også cyklister, hestekøretøjer og fodgængere. Samfundssind fortolkes i reglen her i landet og måske også i andre lande som noget, andre skal udvise, og man har i allerhøjeste grad her i Danmark en fornemmelse af, at færdselskultur er noget, andre skal udvise. „Hvis de ikke gør det, gør jeg det heller ikke“, o. s. v., o. s. v., og så går rouletten. Derfor er jeg meget glad ved den stærke understregning af hensynet til, hvad andres sikkerhed kræver.

Tillige skal køretøjets egen tilstand tages i betragtning, og ved kørsel i lygtetændingstiden skal der tages hensyn til vejbelysningen, herunder lyset fra køretøjets egne lygter. Jeg regner med, at den højtærede justitsminister vil få lejlighed til at gennemføre den forventede fuldstændige revision af færdsels- og motorlovgivningen, og jeg vil gerne have lov til at spørge, om der ikke var mulighed for, at netop dette specielle spørgsmål kunne tages op. Der er mange vejbelysninger, der sættes op af en eller anden grund, men som i mangfoldige tilfælde virker meget vildledende på motortrafikken. Måske kan en sådan vejbelysning være ganske udmærket, når den gamle kone i køret

skal gå hjem, men jeg ville ønske, at der kunne fastsættes regler for indretningen af vejbelysning. Det er ganske vist noget, der hører fremtiden til, så vi behøver forsåvidt ikke at drøfte det i dag, men jeg vil bede om, at man vil tænke over det.

Der er også mange andre forhold, som gør, at man ikke på nogen måde kan sige, at vi har fået fri hastighed, og jeg vil meget stærkt understrege, at når man stadigvæk siger, at vi har fået fri hastighed, er det ikke rigtigt. Det bliver man klar over, når man ser på alle de specielle hensyn udover dem, jeg har nævnt, f. eks. hensyn til glat og fedtet føre og til steder, hvor småbørn opholder sig ved vejen — hvor de i parentes bemærket helst ikke skulle være. Det ville være rart, om man kunne få dem anbragt et andet sted, det er ikke nogen særlig god legeplads! Det er også nævnt, at man ikke må tilstænke andre mennesker; det har man nu aldrig måttet, men nu er det altså foreslået taget med i loven.

Hastighedsbestemmelserne gælder ikke for alle motorkøretøjer, idet der gælder særlige bestemmelser for lastbiler, arbejdsmaskiner og traktorer. Jeg glæder mig over, at det oprindelige forslags meget stærkt graduerede bestemmelser er blevet forenklet. Folk ville jo ikke kunne huske alle disse bestemmelser. Derfor er jeg meget godt tilfreds med de bestemmelser, der i den henseende er fastsat i stk. 5. På enkelte strækninger kan i henhold til stk. 6 påbydes en særlig grænse for kørehastigheden. For hovedveje, landeveje og landevejsgader træffes bestemmelse herom af justitsministeren efter forhandling med ministeren for offentlige arbejder, for andre gader og veje af politimesteren. Drejer det sig om gader og veje af andet end rent lokal færdselsmæssig betydning, skal der forud forhandles med rigspolitichefen, og i tilfælde af uenighed med denne skal spørgsmålet forelægges justitsministeren til afgørelse. Der kommer altså noget ind her, som det måske bliver lidt vanskeligt at administrere for de lokale politimestre. Til trods for den bemyndigelse, som her meget naturligt er tillagt politimestrene, kan det altså ske, at spørgsmålet skal ind til hovedcentralstedet i København, noget som vi normalt både i dette og i det andet høje ting er meget imod, men som vi alligevel med større eller mindre glæde hvert øjeblik er med til at vedtage i forskellige love.